

4. 12. 2019: SREDA PRVEGA ADVENT-NEGA TEDNA

"Na tej gori bo Gospod nad vojskami za vsa ljudstva pripravil gostijo bogate hrane, gostijo z zlahatnim vinom." (Iz 25,6)

Iz 25,6–10a; Mt 15,29–37

Tisti čas je prišel Jezus h Galilejskemu morju; stopil je na goro in tam sédel. Prišle so k njemu velike množice, ki so imele s seboj hrome, slepe, kruljave, neme in mnogo drugih. Položili so jih pred njegove noge in jih je ozdravil; množice so se začudile, ko so videli, da nemi govorijo, da so kruljavi zdravi, da hromi hodijo in slepi gledajo. In slavili so Izraelovega Boga. Jezus

pa je poklical svoje učence in rekel: »Ljudstvo se mi smili; kajti že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti; lačnih pa nočem odpustiti, da morda ne omagajo na poti.« Učenci mu rečejo: »Od kod bi vzeli v puščavi toliko kruha, da bi nasitili toliko množico?« Jezus jim reče: »Koliko hlebov imate?« Rekli so: »Sedem, pa malo ribic.« Velel je ljudstvu sesti po tleh; in vzel je sedmero hlebov in ribe, se zahvalil, jih razlomil in dajal učencem, učenci pa množicam. Vsi so jedli in se nasitili; in, kar je ostalo koscev, so pobrali – sedem polnih košar.

Video nagovor: https://youtu.be/nozNc9OW_-o

Kraljestvo na zemlji

Pridigarji in učitelji si morajo ves čas izmišljati nove govore in nagovore. Zdi se, da je to strašno krivično, saj je imel Jezus le en govor, ki ga je nenehno in na različne načine ponavljal. Oznanil je navzočnost tega, kar je imenoval kraljestvo ali kraljevanje Boga. Nenehno je govoril, da je podobno, da ga lahko primerjamo z ... (glej Mt 13). Pri tem je uporabljal zgodbe in prilike, da bi tudi mi prepoznali tisto, kar je bilo njemu očitno in samo po sebi umevno, nam pa nikakor ne. Vera lahko uporablja le govorico prisposodbe ali prilike. Kaže namreč na tisto, kar nas presega. Jezus nas je povabil, naj molimo, da nam bo ta skrivnost na zemlji očitna tako, kakor je v nebesih. Gostija, ki jo opisuje današnje berilo iz Izaija, se jasno dogaja zdaj in še pozneje. Jezus nas je prosil, naj gledamo, naj vidimo v polnosti, naj spregledamo, da je notranjost stvari vedno večja kakor zgolj njihova zunanost.

Besedo kraljestvo bi lahko prevedli kot širšo ali veliko sliko. Božje kraljestvo ali kraljevanje je to, kako objektivno, resnično in končno stvari stojijo. Jezus nas je vedno vabil, naj živimo v končni in celotni sliki, naj se ne izgubimo v trenutnih dramah, ranah ali načrtih. Po latinsko rečemo temu *sub specie aeternitate*. To pomeni, da se vsak dan vprašamo: Kako pomembno je to, kar trenutno doživljam in živim, v luči večnosti? Ali je resnično pomembno?

Obstaja ena velika drama, ki še bolj relativizira in daje pravo mesto našim dnevnim čustvom, ranam, odvisnostim in načrtom. Ko ostajaš v Bogu, vidiš svoj mali jaz vedno kot omejen, negotov in dober, a še vedno minljiv. Če hočemo vedeti, kdo v resnici in končno smo, moramo jesti z druge mize. Ko lahko živimo znotraj te velike notranje gostije življenja, ki jo čudovito opisuje Izaija, večina minljivih stvari postane točno to – minljiva stvar znotraj velike Gostije notranje živosti v Bogu.

Premislím:

Ali sem že premišljeval o svojem resničnem in lažnem jazu? Kako ju razumem? Spomnim se na starega in novega človeka, ki ga omenja sv. Pavel v pismih Galačanom in Efežanom.